

нава той, който признава вината си — той е Павелъ. И пакъ се спрѣ за сждбата на Павла.

... Ей единъ човѣкъ, който е вече изправенъ и средъ хората ще бжде човѣкъ . . . Само че много грѣхове е направилъ... Не бива! — се увѣряваше старецътъ. За на зидание, той трѣбва да бжде въ затвора. Инакъ всѣки ще направи поразии въ живота си и като знае, че следъ като се разкае и се изправи ще получи милость веднага . . . Не може тъй! Не е само туй да станешъ добъръ. Има нѣщо, което не може да се поправи. Убития може ли да се съживи? Честъта може ли да се върне? Нараненото може да зарастне, но то си е рана!

Стареца Игнатъ сведе глава